

om Plænen og udstøder vilde Indianerhyl og smitter de andre 5, saa de bliver „en vild Indianerstamme“ i et ret civiliseret Hjem?

Jeg siger: „Det er ikke Uartighed“, min Mand siger: „Det er det samme. hvad Du kalder det. Emma, men det fører til Uartigheder“. Han siger ogsaa, at De ikke har Ret, naar De forlanger, at „de Krav, der stilles (til Barnet), skal være dikterede af Hensyn til Barnet selv“ — de kan ogsaa være dikterede af Hensyn til Omgivelserne. Barnet skal lære at tage Hensyn til andre. og at det har godt deraf, er ikke altid direkte indlysende for det selv. Ikke altid føler det det berettigede i, at en anden Person gaar forud for det.

Til Slut kun en oprigtig Tak, fordi De vil „undersøge, om ikke Begrebet *Uartighed* trænger til et Eftersyn“. Maa jeg fortælle Dem et lille Eksempel paa, hvorledes Børn kan blive beskyldt for Løgn, hvor de aldeles ikke har tænkt paa at lyve? Min lille Søster fandt, da vi var Børn, en Tid lang stor Fornøjelse i at fortælle om, „en Familie“. hun kendte og „daglig kom til“. Hun paastod, at der var syv Børn, beskrev sine Lege med dem, fortalte om hvad hun fik at spise — altid Livretter — endelig vandrede hun hver Dag et Stykke ud ad Landevejen til en bestemt Grøft, hvor hun paastod, at de plejede at hente hende. Vi vidste alle, at dette var opdigtet; hun blev beskyldt og straffet for Løgn. for Dagen derefter at begynde forfra, til hun lærte at tie. Min yngste Søn — en vældig Kriger og Jæger paa 6 Aar — raabte forleden Dag til Pigens store Forargelse, da hun vilde vadske hans Arm: „Rør den ikke — en Løve har bidt den!“ og han var i fuldgod Tro.

Naar jeg slutter fra disse godartede Tilfælde og ved, hvor let smaa Børns Begreber forvirres — hvad jeg tidt har oplevet — saasnart de bliver bange eller paaduttes noget, saa maa jeg sige, at jeg tror, at der, tidt f. Eks. i Retning af at straffe for Løgn sker Børn Uret, og at her noget kaldes „Uartighed“, der kun er Fantasteri og Mangel paa Evne til at skelne mellem det virkelig oplevede og det indbildte.

Men nu glæder jeg mig til at høre, hvad De vil sige om „Uartighed“.

En Moder.

Anna Mossevig.

Fru *Ragna Nielsen* har i „Nylænde“ (15de Sept. 1905) skrevet et smukt Mindeord over Frøken *Anna Mossevig*, der døde August dette Aar.

Anna Mossevig (f. 1856) blev allerede i Konfirmationsalderen ansat i en Industriforretning. 1883 oprettede hun selvanden en Forretning paa Grønland et Kvarter i Kristiania. „Det varede ikke længe“, skriver Fru R. N., „før de Kunder, der søgte hendes Butik, forstod, hvilket ualmindeligt Menneske denne kvindelige handlende var.

Hun blev snart den, som alle Mænd og Kvinder, der trængte til Raad og Hjælp, søgte hen til. Da der skulde vælges Tilsynsudvalg for Folkeskolerne, stredes Oslo, Tøjen og Grønland om at faa Anna Mossevig; alle vilde de have hende i Udvalget. Og det var rimeligt, for hun tog det alvorligt med sit „Tilsyn“. Hun opsøgte de elendige og vanrøgtede Børn, tog dem hjem med sig, gav dem Mad og læste med dem“.

Senere skulde der vælges et nyt Medlem af Skolestyret. „Der var i den Anledning stort Møde i Arbejdersamfundet. Da hændte det morsomme, at den ene Kone efter den anden stod op og forlangte at faa Anna M. ind i Styret. Der blev svaret, at det kunde ikke gaa an, da hun var ugift; Forældrenes Repræsentant maatte være en Mo'r med Børn i Folkeskolen. Konerne rejste sig igen og erklærede, at Anna M. var bedre Mo'r end de fleste af dem, der havde en hel Børneflokk. Og hun blev valgt“.

Senere kom hun ind i Fattigstyret, „hvor hun baade har afskaffet gamle Misbrug og indført praktiske Forbedringer“. Kvindesagen og særlig Kvinders Stemmeret havde en varm Forkæmper i hende. Hun sad i Kvindestemmeretsforeningens Bestyrelse og Fru R. N. udtaler, at hun ogsaa der vil blive meget savnet. „Hendes klare Forstand, hendes Grejhed og Uforfængelighed, hendes Evne til at se og sætte frem for andre det, som er Kærnen i en Sag, den sjældne Blanding af Idealitet og praktisk Flinkhed og ikke mindst hendes Humør og Sans for det komiske gjorde hende overalt til en skattet og afholdt Kollega og Kammerat“.

Under hendes sidste Sygdomstid naaede Efterretningen om Afstemningen 13de August hende — Folkeafstemningen i Norge, angaaende Unionens Opløsning. — Det var „hendes sidste, store Glæde“. Da hun den 28de Aug. blev begravet „fulgte fra Grønland og Oslo saa mange Mænd, Kvinder og Børn, at der var som et helt Folketog i Gaderne nærmest Kirkegaarden“.

Efter „Nylænde“.

Dansk Kvindesamfunds Fæstekontor.

Maa jeg i Anledning af den i Bladets Nr. 18 Side 162 citerede Begrundelse for Tjenestepigeforeningens Anvisningskontor: at Tjenestepigerne derved „fritages for at henvende sig til Fæstekonto-